Liet Nr.A42612608
Lietvedības Nr.A6220-09/44

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Valmierā 2009.gada 18.martā

Administratīvās rajona tiesas
tiesnese S.Pone

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „TK CENTRS" pieteikuma par Valsts meža dienesta 2008.gada 22.maija lēmuma Nr.1-19/Tjur-67 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 25.jūnijā Administratīvajā rajona tiesā saņemts SIA „TK CENTRS" (turpmāk arī – pieteicēja) pieteikums par Valsts meža dienesta 2008.gada 22.maija lēmuma Nr.1-19/Tjur-67 (turpmāk arī - pārsūdzētais lēmums) atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu. Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2008.gada 2.jūlija lēmumu ierosināta administratīvā lieta.

[2] Pieteicēja pieteikumā izklāsta šādus lietas apstākļus.

2008.gada 21.februārī pieteicēja, pamatojoties uz Ministru kabineta 2001.gada 30.janvāra noteikumu Nr.45 „Mikroliegumu izveidošanas, aizsardzības un apsaimniekošanas noteikumi" (turpmāk Noteikumi Nr.45) 44.punktu, vērsusies Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecībā ar lūgumu izmainīt mikrolieguma robežas (likvidēt mikrolieguma statusu daļai no pašreizējās mikrolieguma teritorijas) Valmieras rajona Valmieras pagasta teritorijā esošajā īpašumā */adrese/*, kadastra numurs */kadastra numurs/*. Pieteicējas 2008.gada 21.februāra iesniegumam pievienots nozares eksperta *V.G.* 2008.gada 25.janvāra atzinums ar pielikumiem.

2008.gada 19.marta vēstulē Nr.5-6/227 Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība norādījusi par lēmuma pieņemšanas atlikšanu, jo nepieciešams iegūt vēl citu ekspertu atzinumus, lai noskaidrotu, vai platības samazināšana mikroliegumos ir pamatota.

2008.gada 25.aprīlī Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība pieņēmusi lēmumu Nr.17 par mikrolieguma robežu nemainīšanu īpašumā */adrese/*. Lēmums pieņemts, pamatojoties uz nozares eksperta *A.P.* 2008.gada 9.aprīļa atzinumu, kurā norādīts, ka ieteikums samazināt mikrolieguma platību līdz 4,7 ha vērtējams kā neapdomīgs, kas nebalstās uz zinātniski atzītiem pētījumiem un ir pretrunā ar vidējā dzeņa bioloģijas pētījumos iegūtajiem secinājumiem.

Minētos lēmumus pieteicēja apstrīdējusi Valsts meža dienesta ģenerāldirektoram, taču ar Valsts meža dienesta ģenerāldirektora J.Kinnas 2008.gada 22.maija lēmumu Nr.1-19/Tjur-67 apstrīdētais lēmums atstāts negrozīts un noraidīts pieteicēja lūgums atzīt par pretlikumīgu Virsmežniecības rīcību, ar 2008.gada 19.marta lēmumu pagarinot pieteicējas 2008.gada 21.februāra iesnieguma izskatīšanas termiņu, un pieņemt labvēlīgu administratīvo aktu par mikrolieguma robežu izmaiņām īpašumā */adrese/*.

Pieteicēja uzskata pārsūdzēto lēmumu par nepamatotu, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem.

[2.1] Saskaņā ar Noteikumu Nr.45 45.punktu nozares eksperta atzinums tika izsniegts, pamatojoties uz iepriekšējo trīs gadu laikā veiktajiem apsekojumiem, kā arī izvērtējot pieteicējas veikto biotehnisko pasākumu ietekmi. Eksperta atzinumā secināts, ka Vidējā dzeņa (Dendrocopos medius) mikroliegumus saimniecības */adrese/* 443.kvartālā 13., 14., 16. un 21.nogabalā 10,2 ha platībā ir iespējams samazināt, nosakot to robežas atbilstoši eksperta minētajam robežu aprakstam 443.kvartāla 14. un 16.nogabalā 2,6 ha platībā un 443.kvartāla 21. nogabalā 2,1 ha platībā. Saskaņā ar nozares eksperta atzinumu pārējā zemes gabalā mikrolieguma statuss ir atceļams. Atzinumu izsniedza nozares eksperts *V.G.*, kura kompetenci apstiprina saskaņā ar Noteikumu Nr.45 24.punktu izdotais Zemkopības ministrijas 2004.gada 28.jūlija rīkojums Nr.260 „Nozares eksperti, kuri tiesīgi sniegt atzinumu par mikrolieguma izveidošanu".

Pieteicēja uzskata, ka par Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecības subjektivitāti liecina arī fakts, ka 2002.gada 9.decembrī izdotie rīkojumi Nr.73 un Nr.74 par mikroliegumu vidējam dzenim Nr.85001 un Nr.85002 izveidošanu tika izdoti, pamatojoties tieši uz nozares eksperta *V.G.* atzinumu, un zināmā mērā tie tika izveidoti, lai nodrošinātos pret cirtsmeta vecumu sasniegušo ozolu izciršanu šajās teritorijās, ko bija plānojis iepriekšējais teritorijas īpašnieks.

[2.2] 2008.gada 21.februāra iesniegumam pieteicēja bija pievienojusi visu informāciju, kas nepieciešama lēmuma pieņemšanai saskaņā ar Noteikumiem Nr.45. Pieteicēja uzskata, ka Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecībai nebija objektīva pamatojuma paplašināt Noteikumu Nr.45 prasības attiecībā uz lēmuma pieņemšanai nepieciešamo ekspertu atzinumu skaitu, un līdz ar to arī nepieņemt lēmumu Administratīvā procesa likuma 64.panta pirmajā daļā noteiktajā termiņā. Pretlikumīgi pagarinot lēmuma pieņemšanas termiņu, Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība ir pārkāpusi administratīvā procesa likuma 7.pantā noteikto tiesiskuma principu, kā rezultātā ir iestājušies Administratīvā procesa likuma 49.panta ceturtajā daļā norādītie apstākļi, kas nepieļauj pieteicējai nelabvēlīga lēmuma pieņemšanu.

[2.3] Aizkavējot lēmuma pieņemšanu lietā, Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība pārkāpusi arī Administratīvā procesa likuma 6.pantā noteikto vienlīdzības principu, jo mikrolieguma izveidošanā atbilstoši

noteikumu Nr.45 13.punktam pieticis tikai ar viena eksperta atzinumu, bet, lai likvidētu – pretēji Noteikumu Nr.45 15.punktam vajadzīgi vismaz trīs.

[2.4] Atbildētāja lēmumā norādīts, ka nav pamata skatīt pieteicējas lūgumu atzīt par pretlikumīgu Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecības rīcību, pagarinot pieteicējas 2008.gada 21.februāra iesnieguma izskatīšanas termiņu, jo nokavēts apstrīdēšanas termiņš un lieta jau ir izskatīta pēc būtības. Administratīvā procesa likums nenosaka šādu lēmumu apstrīdēšanas termiņu. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 79.pantu administratīvo aktu, kuros nav norādīts to apstrīdēšanas termiņš un kārtība, apstrīdēšanas termiņš ir viens gads no to spēkā stāšanās dienas. Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecības 2008.gada 19.marta lēmums šādu norādi nesatur. Atbilstoši Administratīvā procesa 2.pantam un 84.pantam administratīvais akts, kura izdošanā pieļauti būtiski procesuālo normu pārkāpumi, nevar tikt uzskatīts par tiesisku un procesuālās kārtības neievērošana var būt par pamatu pat materiālo tiesību normām atbilstoša administratīvā akta atcelšanai.

[2.5] Lēmums Nr.17 ir pretrunā ar Administratīvā procesa likuma 67.panta trešo daļu, jo tajā nav norādīts, kāpēc *V.G.* atzinums kā pierādījums tiek noraidīts, bet kā bez jebkādiem argumentiem tiek atzīst *A.P.* atzinums, kurš:

1) sastādīts nevis, lai izlemtu jautājumu atbilstoši Noteikumu Nr.45 VI nodaļai, bet gan „sakarā ar tur veiktajiem sugas biotopa kopšanas pasākumiem un nozaru eksperta *V.G.* ierosinājumu samazināt esošo mikrolieguma teritoriju";

2) sastādīts, pamatojoties uz vienreizēju 2008.gada 14.martā ar pieteicējas kā mikrolieguma teritorijas daļas īpašnieces nesaskaņotu apsekojumu;

3) satur secinājumu nevis par to, ka mikroliegums saglabājams tā esošajās robežās, bet gan to, ka ieteikums samazināt mikrolieguma platību līdz 4,7 ha vērtējams kā neapdomīgs, kas nebalstās uz zinātniskiem pētījumiem un ir pretrunā ar vidējā dzeņa bioloģijas pētījumos iegūtajiem secinājumiem. Pieteicēja norāda, ka *A.P.* atzinums balstās tikai uz viena autora pētījumu.

Pārsūdzētajā lēmumā pretēji Administratīvā procesa likuma 81.panta ceturtajai daļai argumenti attiecībā uz šo pieteicēja pamatojumu netika norādīti.

[3] 2008.gada 1.augustā Administratīvajā rajona tiesā saņemts Valsts meža dienesta (turpmāk arī – atbildētājs) paskaidrojums, kurā atbildētājs, neatzīstot pieteikumu, norāda šādus argumentus.

[3.1] Attiecībā par pierādījumu iegūšanu lietā atbildētājs norāda, ka saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 60.panta pirmo daļu lietā bez viena eksperta atzinuma var tikt izmantoti arī citi pierādījumi, piemēram, papildus atzinumi, speciālā literatūra, pārbaudes dabā. Šos apsvērumus atbildētājs ir ietvēris apstrīdētā administratīvā akta pamatojumā, līdz ar to atbildētājs neuzskata, ka attiecībā pret pieteicēju būtu pārkāpis tiesiskuma un vienlīdzības principu.

[3.2] Atbildētājs nepiekrīt pieteicējas apsvērumiem par atbildētāja subjektivitāti mikrolieguma izveidošanā. Atbildētājs ir rīkojies atbilstoši normatīvo aktu prasībām, savukārt meža īpašnieks nav sūdzējies par atbildētāja prettiesisku rīcību. Atbildētāja rīcībā nav informācijas, kas apstiprinātu pieteicējas apgalvojumu par atbildētāja subjektivitāti.

[3.3] Atbildētājs uzskata, ka pieteicējas norādes, no kurām izriet, ka arī gadījumā, kad lieta jau izskatīta pēc būtības, iestādei ir jāizskata sūdzība par iesnieguma termiņa pagarināšanu, nav pamatota. Situācijā, kad lietā ir pieņemts galīgais noregulējums – izdots administratīvais akts, starplēmumu, ja tie būtiski neierobežo adresāta tiesības, tiesiskums un pamatotība nebūtu jāvērtē. Atbildētājs uzskata, ka administratīvā akta izdošanas termiņa pagarinājums Ziemeļvidzemes virsmežniecības 2008.gada 19.marta lēmumā Nr.5-6/227 veikts pamatoti, jo iestādei bija nepieciešams lietā iegūt papildus pierādījumus.

[3.4] Atbildētājs atzīst, ka pieteicējas norāde par to, ka 2008.gada 25.aprīļa lēmumā Nr.17 pieļauti trūkumi pamatojuma izstrādē un rezultātā pieteicējai nav izprotams, kāpēc Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība lietā ir pieaicinājusi papildus ekspertu, ir pamatota. Tomēr atbildētāja apstrīdēšanas procesa ietvaros šos trūkumus ir izlabojusi, apstrīdēšanas lēmumā sīkāk izskaidrojot iestādes nostāju pierādījumu iegūšanas procesā.

[4] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 114.panta pirmo daļu, ja lietā esošie dokumenti ir pietiekami un tam rakstveidā piekritis pieteicējs, trešā persona un šā likuma 29.pantā minētais tiesību subjekts, tiesa var izspriest lietu bez tiesas sēdes (rakstveida procesā). Lietās par publisko tiesību līguma atbilstību tiesību normām, tā spēkā esamību un izpildes pareizību gadījumos, kad atbildētājs ir privātpersona, nepieciešama arī atbildētāja piekrišana rakstveida procesam.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicēja piekritusi lietas izskatīšanai rakstveida procesā (lietas 34.lapa). Tiesa atzīst, ka lietā esošie dokumenti ir pietiekami, lai lietu izskatītu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus secina, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms, pamatojoties uz šādiem apsvērumiem.

[6] Tiesa konstatē lietā šādus faktiskos apstākļus.

[6.1] 2008.gada 22.februārī *Z.P.* vērsusies Ziemeļvidzemes virsmežniecībā ar lūgumu izvērtēt iespēju mainīt mikrolieguma robežas īpašumā */adrese/* 443.kvartāla 14., 16., 21.nogabalā, pamatojoties uz eksperta atzinumu (lietas 12.lapa);

[6.2] Ar 2008.gada 19.marta lēmumu Nr.5-6/227 Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība nolēmusi atlikt lēmuma pieņemšanu sakarā ar

pieteicējas iesniegumu par mikrolieguma robežu izmaiņām līdz citu ekspertu slēdziena saņemšanai (lietas 13.lapa).

[6.3] 2008.gada 14.aprīlī Ziemeļvidzemes virsmežniecībā saņemts eksperta *A.P.* atzinums (lietas 18.-19.lapa).

[6.4] 2008.gada 25.aprīlī Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība pieņēmusi lēmumu Nr.17, ar kuru nolemts nemainīt Ziemeļvidzemes virsmežniecības Valmieras rajona Valmieras pagasta teritorijā esošā īpašuma */adrese/* vidējā dzeņa mikrolieguma Nr.85001 robežu un platību 7,5ha un mikrolieguma Nr.85002 robežu un platību 2,7ha (lietas 20.-21.lapa).

[6.5] Ar 2008.gada 29.aprīļa iesniegumu Nr.29/04, apstrīdot Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecības 2008.gada 25.aprīļa lēmumu Nr.17, kā arī lūdzot atzīt par pretlikumīgu Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecības rīcību, pagarinot iesnieguma izskatīšanas termiņu, pieteicēja vērsusies pie valsts meža dienesta ģenerāldirektora (lietas 22.-26.lapa).

[6.6] 2008.gada 22.maijā Valsts meža dienests pieņēmis lēmumu Nr.1-19/Tjur-67, ar kuru atstāts negrozīts Ziemeļvidzemes virsmežniecības 2008.gada 25.aprīļa lēmums Nr.17 par mikrolieguma robežu nemainīšanu, kā arī noraidīts pieteicējas lūgums atzīt par pretlikumīgu virsmežniecības rīcību, ar 2008.gada 19.marta lēmumu Nr.5-6/227 pagarinot pieteicēja 2008.gada 21.februāra iesnieguma izskatīšanas termiņu un pieņemt labvēlīgu administratīvo aktu par mikrolieguma robežu izmaiņām īpašumā */adrese/* (lietas 8.-11.lapa).

[7] Saskaņā ar Sugu un biotopu aizsardzības likuma 7.panta otro daļu sugu aizsardzības uzdevums ir nodrošināt apstākļus, kas labvēlīgi ietekmē sugu un veicina optimālu tās populāciju izplatību un īpatņu skaitu populācijās. Minētā tiesību norma kā vienu no sugas labvēlīgas aizsardzības pazīmēm nosaka pazīmi, ka sugas dabiskais izplatības areāls nesamazinās un nav paredzams, ka tas samazināsies tuvākajā nākotnē. Savukārt, Sugu un biotopu aizsardzības likuma 7.panta trešajā daļā noteikts, ka biotopa aizsardzības uzdevums ir nodrošināt tādu faktoru kopumu, kas labvēlīgi ietekmē biotopu un tam raksturīgās sugas un veicina biotopa dabisko izplatību, struktūru un funkcijas, kā arī tam raksturīgo sugu izdzīvošanu ilgā laika posmā. Kā vienu no biotopa labvēlīgas aizsardzības pazīmēm minētā tiesību norma nosaka biotopa dabiskās izplatības areāla un platības, kur tas atrodas stabilitāti un paplašināšanos.

Sugu un biotopu aizsardzības likuma 7.panta ceturtajā daļā noteikts, ka īpaši aizsargājamās dabas teritorijās un mikroliegumos aizsardzības prioritāte tiek nodrošināta tai sugai vai biotopam, kura aizsardzībai attiecīgā teritorija vai mikroliegums ir izveidota.

No minētajām tiesību normām izriet, ka sugas labvēlīgai aizsardzībai nav pieļaujama sugas izplatības areāla samazināšanās, kā arī attiecīgā biotipa jeb specifiskās vides, kas piemērota attiecīgās sugas apdzīvošanai, samazināšana.

[8] Saskaņā ar Sugu un biotopu aizsardzības likuma 6.panta otro daļu Valsts meža dienests nosaka mikroliegumus meža zemēs (izņemot dabas

rezervātos un nacionālajos parkos) un nodrošina to uzraudzību saskaņā ar meža apsaimniekošanu un izmantošanu regulējošiem normatīvajiem aktiem.

Saskaņā ar Sugu un biotopu aizsardzības likuma 4.panta 4.punktu mikroliegumu izveidošanas kārtību un to aizsardzības un apsaimniekošanas noteikumus nosaka Ministru kabinets. Ministru kabineta 2001.gada 30.janvāra noteikumu Nr.45. VI daļā noteikta kārtība mikroliegumu likvidēšanai. Saskaņā ar Noteikumu Nr.45 44.punktu mikrolieguma statusu likvidē tikai tad, ja atradne neatgriezeniski zaudējusi savu nozīmi attiecīgās sugas vai biotopa aizsardzībai. Pamatotu priekšlikumu par mikrolieguma statusa likvidēšanu var ierosināt rakstiski fiziska vai juridiska persona.

Savukārt Noteikumu Nr.45 45.punktā noteikts, ka lēmumu par mikrolieguma statusa likvidēšanu, pamatojoties uz attiecīgās nozares eksperta atzinumu, pieņem tā atbildīgā valsts institūcija, kura pieņēmusi lēmumu par mikrolieguma izveidošanu.

No minētajām tiesību normām izriet, ka Valsts meža dienests ir tiesīgs pieņemt lēmumu par mikrolieguma statusa likvidēšanu meža zemēs noteiktam mikroliegumam. Lēmumu par mikrolieguma likvidēšanu Valsts meža dienests var pieņemt tikai tad, ja ir konstatēts, ja atradne ir neatgriezeniski zaudējusi savu nozīmi attiecīgās sugas vai biotopa aizsardzībai. Konkrētajā gadījumā, lai pieņemtu lēmumu par strīdus mikrolieguma platības samazināšanu, nozares eksperta atzinumā ir jābūt konstatētiem apstākļiem un pamatotam slēdzienam, ka samazināmā platība ir neatgriezeniski zaudējusi savu nozīmi vidējā dzeņa aizsardzībai.

[9] Kā norādīts iepriekš, mikroliegumu izveidošana un uzraudzība ar Sugu un biotopu aizsardzības likuma 6.panta otro daļu ir nodota Valsts meža dienesta pārziņā. Noteikumu Nr.45 45.punktā noteikts, ka nozares eksperta atzinums ir pamats lēmuma pieņemšanai par mikrolieguma statusa likvidēšanai.

Analizējot minēto tiesību normu kopsakarā ar Noteikumu Nr.45 44.punktā ietverto nosacījumu (sk. šī sprieduma 8.punktu), secināms, ka, lai pieņemtu lēmumu par mikrolieguma statusa likvidēšanu, Valsts meža dienestam jāiegūst apstiprinājums tam, ka platība, par kuru ir ierosināta mikrolieguma statusa likvidēšana, ir neatgriezeniski zaudējusi savu nozīmi attiecīgās sugas, kuras aizsardzībai izveidots mikroliegums, aizsardzībai.

Noteikumu Nr.45. 45.punktā nav noteikts veids, kādā attiecīgā valsts institūcija jeb iestāde iegūst nozares eksperta atzinumu, proti, vai to iesniedz mikrolieguma likvidēšanas ierosinātājs, vai arī to pieprasa pati iestāde. Administratīvā procesa likuma 59.panta otrajā daļā noteikts, ka iegūstot informāciju, iestāde var izmantot visas tiesiskās metodes, arī iegūt informāciju no administratīvā procesa dalībniekiem, citām institūcijām, kā arī liecinieku, ekspertu, apskates dokumentu un cita veida pierādījumu palīdzību. Ja iestādei nepieciešamā informācija ir nevis administratīvā procesa dalībnieku, bet gan citas institūcijas rīcībā, iestāde to iegūst pati, nevis pieprasa no administratīvā procesa dalībniekiem. Savukārt Valsts meža dienesta likuma 7.pants Valsts meža dienesta amatpersonām savas kompetences ietvaros ir noteicis tiesības cita

starpā netraucēti pārbaudīt dabā, vai tiek ievērotas meža apsaimniekošanu un izmantošanu regulējošo normatīvo aktu prasības (1.punkts), kā arī pieprasīt un bez maksas saņemt no juridiskajām un fiziskajām personām rakstveida un mutvārdu informāciju, kā arī iepazīties ar attiecīgajiem dokumentiem un meža stāvokli dabā.

No minētajām tiesību normām un šajā punktā iepriekš norādītajiem apsvērumiem izriet, ka, lai objektīvi izvērtētu mikrolieguma statusa saglabāšanas nepieciešamību konkrētajai platībai un lemtu par mikrolieguma statusa likvidāciju, Valsts meža dienestam ir tiesības pārbaudīt dabā platību, par kuru ierosināta mikrolieguma likvidēšana, kā arī pieprasīt visu nepieciešamo informāciju, tajā skaitā arī eksperta atzinumu.

Lietas materiālos esošajā nozares eksperta *V.G.* atzinumā par mikrolieguma, kas izveidots Valmieras rajona Valmieras pagasta saimniecības */adrese/*, apsekošanas rezultātiem konstatēts, ka „šajā teritorijā patstāvīgi ligzdo 2 (divi) vidējā dzeņa (Dendrocopos medius) pāri, pēc biotehnisko pasākumu izpildes, kas veikti 2006. un 2007.gadā, būtiskas izmaiņas šajā populācijā nav konstatētas. Kā pozitīvs vērtējams fakts, ka pēc biotehnisko pasākumu veikšanas ir uzlabojies ligzdošanas un barošanās biotopa stāvoklis, kā rezultātā samazinājies dzeņu pārlidošanas attālums uz barošanas vietām ligzdošanas laikā.” Citētais nozares eksperta konstatējums atzinumā ir norādīts kā pamatojums mikrolieguma platības samazināšanai līdz 4,7 ha. Tiesas ieskatā, minētais atzinums nesatur vispusīgu, izvērstu apstākļu izvērtējumu un pamatotu slēdzienu, kas būtu par pamatu noteikumu Nr.45 45.punktā noteiktā lēmuma pieņemšanai bez papildus apstākļu noskaidrošanas, it īpaši, ņemot vērā šī sprieduma 7.punktā ietvertos apsvērumus par aizsargājamo sugu vai biotopu, kuru aizsardzībai izveidots mikroliegums, labvēlīgas aizsardzības principus.

Ņemot vērā iepriekš norādīto, tiesa atzīst atbildētāja rīcību, lēmuma pieņemšanai apsekojot objektu dabā un pieprasot papildus eksperta atzinumu, par tiesisku un pamatotu.

[10] Pieteicēja pieteikumā lūdz atzīt par pretlikumīgu Virsmežniecības rīcību, ar 2008.gada 19.marta lēmumu Nr.5-6/227 pagarinot pieteicēja 2008.gada 21.februāra iesnieguma izskatīšanas termiņu.

Administratīvā procesa likuma 184.pantā ir dots uzskaitījums prasījumiem, kas var būt par pieteikuma priekšmetiem administratīvajā procesā tiesā, cita starpā pirmās daļas 2.punktā kā pieteikuma priekšmetu paredzot iestādes faktisko rīcību. Savukārt Administratīvā procesa likuma 89.pantā ietvertajā faktiskās rīcības definējumā pirmās daļas trešajā teikumā noteikts, ka iestādes procesuālās darbības (darbības, kurām trūkst galēja noregulējuma rakstura) nav faktiskā rīcība. Lēmums par termiņa pagarinājumu ir procesuāls lēmums - starplēmums, kuram nav galēja noregulējuma rakstura. Līdz ar to iestādes lēmums par termiņa pagarināšanu administratīvā akta izdošanai nevar būt par patstāvīgu pieteikuma priekšmetu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 103.panta pirmo daļu administratīvā procesa tiesā būtība ir tiesas kontrole pār iestādes izdota

administratīvā akta vai iestādes faktiskās rīcības tiesiskumu vai lietderības apsvērumiem rīcības brīvības ietvaros, kā arī privātpersonas publiski tiesisko pienākumu vai tiesību noskaidrošana un no publisko tiesību līguma izrietošo strīdu izskatīšana. Savukārt, saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 84.pantu par tiesisku atzīstams tikai tāds administratīvais akts, kas atbilst tiesību normām. Administratīvā procesa likuma 250.panta pirmajā daļā noteikts, ka tiesa taisa spriedumu, pārbaudījusi, cita starpā, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus.

No iepriekš norādītā izriet, ka lēmuma pieņemšanas procesa tiesiskums pārbaudāms, izvērtējot pārsūdzētā administratīvā akta tiesiskumu.

No lietas materiāliem redzams, ka Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība ar 2008.gada 19.marta lēmumu Nr.5-6/227 pagarinājusi lēmuma pieņemšanas termiņu līdz citu ekspertu atzinuma saņemšanai. No lēmumā ietvertā pamatojuma satura izriet, ka Valsts meža dienesta Ziemeļvidzemes virsmežniecība, izvērtējot pieteicējas iesniegto nozares eksperta atzinumu un apsekojot mikrolieguma teritoriju dabā, konstatējusi, ka neatšķiras mežaudzes, kuras atrodas platībās, kurām pēc eksperta ieteikuma likvidējams mikrolieguma statuss, no mežaudzēm, kurām mikrolieguma statuss saglabājams, un tādēļ nolēmusi pieprasīt nozares eksperta atzinumu. Kā norādīts iepriekš sprieduma 9.punktā, atbildētājs saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 59.panta otro daļu un Valsts meža dienesta likuma 7.panta 1. un 6.punktu un Noteikumu Nr.45 45.punktu ir tiesīgs pieprasīt lēmuma pieņemšanai nepieciešamo informāciju, tajā skaitā arī eksperta atzinumu, līdz ar to atzīstams, ka atbildētājs objektīvu iemeslu dēļ un pamatoti pieņēmis lēmumu par termiņa pagarinājumu administratīvā akta izdošanai.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 64.panta otro daļu lēmums par termiņa pagarināšanu administratīvā akta izdošanai ir apstrīdams augstākā iestādē vai pārsūdzams tiesā. No lietas materiāliem redzams, ka pieteicēja nav izmantojusi savas tiesības apstrīdēt lēmumu par administratīvā akta termiņa pagarinājumu, bet tikai izklāstījusi savus argumentus par administratīvā akta izdošanas termiņa pagarinājuma prettiesiskumu apstrīdēšanas iesniegumā. Savukārt atbildētāja, izskatot apstrīdēšanas iesniegumu, pārsūdzētajā lēmumā ir ietvērusi izvērstu pamatojumu administratīvā akta izdošanas pamatojumam.

Tiesa atzīst, ka lēmumā par termiņa pagarinājumu administratīvā akta izdošanai nav norādīta tā apstrīdēšanas kārtība, taču minētais procesuālais pārkāpums nav ietekmējis administratīvā procesa iestādē rezultātu, proti, nav ietekmējis lēmuma saturu, līdz ar to konstatētais procesuālais pārkāpums nav atzīstams par būtisku pārkāpumu, kas būtu par pamatu lēmuma atcelšanai.

[11] Ņemot vērā iepriekš norādīto, izvērtējot lietas apstākļus, procesa dalībnieku sniegtos argumentus, kā arī lietas materiālus to kopumā, tiesa nekonstatē būtiskus materiālo vai procesuālo normu pārkāpumus, kas būtu par pamatu pārsūdzētā lēmuma atcelšanai. Līdz ar to nav konstatējams tiesisks pamats labvēlīga administratīvā akta izdošanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-290.pantu un 291.panta pirmo daļu, tiesa

nosprieda:

noraidīt SIA „TK CENTRS" pieteikumu par Valsts meža dienesta 2008.gada 22.maija lēmuma Nr.1-19/Tjur-67 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Valmieras tiesu namā.

Tiesnese S.Pone